

ДАРСИ 1

Худо кай ба ҷаҳон омад

Шумо бояд чӣ кор кунед:

1. Дар Китоби Юҳанно боби 1 оятҳои 1 то 18-ро хонед.
 2. Матни ин дарсро хонед.
 3. Ба саволҳои кори санҷишии яқум ҷавоб диҳед.
-

Юҳанно дар ин китоб дар бораи Худованд Исои Масеҳро ҳикоят мекунад. Писари Худо ба ҷаҳон омад, то ки дар бораи Падар нақл кунад. Масеҳро Сухани (Каломӣ) Худо меноманд, зеро Худо бо мо ба воситаи Ӯ гап мезанад. Ҳангоме ки мо суҳангӯии Масеҳро мешунавем, мо Сухани Худоро мешунавем. Сухан Писари Худо низ номида шудааст.

Пеш аз он ки Сухани Худо омад (1:1-5)

Мо наметавонем, ки ҷаҳон кай офарида шуд. Ин кайҳо шуда буд. Аммо ҳанӯз пеш аз офариниши олам Сухан (Масеҳ) бо Худо буд. Аз ибтидо Ӯ, Сухан, Худо буд. Худоро ҳеҷ кас наофаридааст. Ӯ ибтидо надорад. Худо Писари Худо наофаридааст. Сухане ки аз ибтидо Худо буд, инчунин Писари Худо ном дорад. Худо ҳама чизро офаридааст. Ҳар чиро ки шумо мебинед ва ҳар чиро ки шумо дида наметавонед, Худо офаридааст. Худо Писар ҳама чизро офаридааст.

“Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ба вучуд омад” (оятти 3). Ҳамин тавр, мо мебинем, ки Худо Писари Худо наофаридааст, лекин Писари ӯ ҳамаи он чиро, ки офарида шуд, офаридааст. Сухан Нур низ номида шудааст, зеро ки ба мардум роҳи ростро сӯи Худо нишон медиҳад.

Кай Сухани Худо ба ҷаҳон омад (1: 6-18)

Ҳангоме ки ягон подшоҳи бузург ба сафар барояд, вай пешакӣ хизматгори раво мекунад, то ки ба мардум дар бораи омадани вай хабар диҳад. Ҳамин тавр, ҳангоме ки Худо ба ҷаҳон Суханро фиристонд, Ӯ аввал Яҳёи Таъмиддиҳандаро раво кард, то вай ба мардум хабар диҳад, ки онҳо тайёр шаванд (оятти 6). Яҳё худаш нури ҳақиқӣ набуд, лекин вай омад, то ки дар бораи Нур нақл кунад. Ӯ мехост, ки ҳамаи мардум ба Масеҳ бовар кунанд.

Ҷаҳонро Масеҳ, Писари Худо офарид. Аммо ҳангоме ки Ӯ ба ҷаҳон омад, халқаш Ӯро бо хурсандӣ қабул накард. Лекин онҳое ки Ӯро қабул карданд, фарзандони Худо шуданд. Барои аз олами боло ҳамчун писари Худо зода шудан шумо бояд Масеҳро қабул кунед. Ин ба номи Ӯ бовар карданро дар назар дорад. Онҳое ки Ӯро қабул карданд ва ба исми Ӯ бовар карданд, қудрат пайдо карданд, ки фарзандони Худо гарданд (оятти 12). Ҳатто агар падари шумо фарзанди Худо бошад, ин шуморо фарзанди Худо намекунад. Шумо наметавонед худатонро писари Худо кунед. Ягон одам дар замин наметавонад шуморо фарзанди Худо гардонад. Фақат ба воситаи қабул кардани Масеҳ

ва бовар кардан ба \bar{U} шумо метавонед фарзанди Худо
шавед.

ДАРСИ 2

Шогирдони Исо

Чӣ бояд кард:

1. Дар Китоби Юҳанно аз боби 1 ояти 19 то боби 2 ояти 25 хонед.
 2. Ин дарсро хонед.
 3. Ба саволҳои кори санҷишии 2 ҷавоб диҳед.
-

Дар дарси 1 мо дидем, ки Исои Масеҳ Писари Худо аст. Ӯ ҳамчунин Сухани Худо ва Нур номида шудааст. Ӯро қабул карда ва ба исми Ӯ бовар карда, шумо фарзанди Худо мешавед.

Яҳё ба мардум дар бораи Масеҳ нақл мекунад (1:19-34)

Баъзе мардон аз шаҳри бузурги Уршалим омада, аз Яҳё пурсиданд, ки оё вай Масеҳ аст. Вай гуфт: “Ман овози нидокунандае дар биёбонам...” (ояти 23). Вай ба онҳо гуфт, ки ӯ танҳо барои он омад, то ба мардум дар бораи Масеҳ нақл кунад. Рӯзи дигар Яҳё Исоро дида гуфт: “Инак (ана) Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад” (ояти 29). Барои бардоштани гуноҳ Масеҳ бояд монанди баррае мемурд. Ӯ ҷони Худо барои он дод, ки мо аз барои гуноҳоямон ҳалок нашавем.

Бинобар ин Яҳё Ӯро Барраи Худо номид. Вай медонист, ки Исо Писари Худост (ояти 34).

Шогирдони аввалини Масеҳ (1: 35 – 51)

Ҳангоме Яҳё гуфт, ки Исо онҳоро аз гуноҳ озод карда метавонад, баъзе мардон хостанд аз паси Исо раванд. Исо онҳоро меҳрубона қабул намуд (ояти 39). Яке аз онҳо Андриёс буд. Вай ба бародараш Петрус дар бораи Исо нақл кард. Рӯзи дигар Масеҳ Филиппусро дида, ба вай гуфт: “Аз ақиби Ман биё”. Филиппус бошад Натанъилро ёфта ба вай гуфт, ки омада Исоро бинад. Натанъил Исоро Писари Худо ва Подшоҳи Исроил эътироф кард. Ҳамаи ин мардон овози Масеҳро шунида, аз ақиби Ӯ рафтанд. Онҳо фарзандони Худо шуданд.

Мӯъҷизаи аввалин (боби 2)

Дар шаҳри • оно Исо бо шогирдони Худ ва модараш Марям дар тӯйи арӯсӣ буд. Исо обро ба шароб табдил дод. Марям инро карда наметавонист, лекин ба хизматгори гуфт, ки ҳар он чи Исо ба онҳо гӯяд, иҷро кунанд (ояти 5). Исо ин мӯъҷизаро барои он нишон дод, то шогирдони Ӯ бидонанд, ки Ӯ Писари Худо буд. Баъдтар Ӯ бисёр мӯъҷизаҳои дигарро нишон дод.

Сипас Исо ба маъбад (ибодатгоҳи яҳудӣ) рафта, ҳамаи гуноҳкоронро, ки дар хонаи Худо савдогарӣ мекарданд, пеш кард. Ӯ он вақт гуфт, ки мемирад ва баъд аз нав зинда мешавад. Бисёр одамон гуфтанд, ки онҳо ба Исо бовар карданд (ояти 23), лекин Исо дили

ҳамаи одамонро медонад. Агар шумо ба ростӣ Ёро
ҳамчун Писар ва Барраи Худо қабул кунед, ӯ шуморо
қабул мекунад ва шумо фарзанди Худо мешавед.

ДАРСИ 3

Марди росткор ва зани гунаҳкор

Чӣ бояд кард:

1. Бобҳои 3 ва 4-уми Китоби Юҳанноро хонед.
 2. Дарсро хонед.
 3. Ба саволҳои кори санҷишии 3 ҷавоб диҳед.
-

Писари Худо барои наҷот додани мардум ба ин ҷаҳон омад. Ў мӯъҷизаҳои бузургро нишон дод, то ҳама донанд, ки ўро Худо фиристодааст. Ў ҳамчунин ба мардум дар бораи муҳаббати Худо ва роҳи наҷот нақл кард.

Муаллими яҳудиён (боби 3)

Никӯдимус одами хеле росткор буд. Ў муаллим ва устои яҳудиён буд. Ў бисёр дуо мекард ва ба камбағалон пул медод. Ў фикр мекард, ки ба ҳамин восита вай ба Худо наздик мешавад. Аммо Исо, Сухани Худо, чунин гуфт: “Кас агар аз олами боло зода нашавад, Малакути Худоро дида наметавонад”. Пеш аз ин мо дида баромадем, ки агар одам ба Масеҳ бовар карда, Ўро чун Наҷотдиҳанда қабул кунад, фарзанди Худо мешавад. Инро зодашавии нав меноманд, зеро ки он хеле вақт пас аз зодашавии якуми одам рӯй медиҳад.

Никӯдимус ин таълимотро равшан фаҳмида наметавонист, лекин Исо ба вай дар бораи муҳаббати Худо нақл кард ва Никӯдимус онро фаҳмид. Ояти 16 ба мо мегӯяд, ки муҳаббати Худо чунон бузург аст, ки Ӯ Писари Худо барои гуноҳҳои мо дод. Ҳар касе ки ба Писари Худо бовар кунад, ҳаёти ҷовидонӣ меёбад. То чӣ андоза шумо хуб бошед, аҳамият надорад, зеро ба шумо зодашавии нав зарур аст. Худо шуморо дӯст медорад ва Писари Худо дод, то ки шумо дар Ӯ ҳаёт дошта тавонед. Пас чаро ба ин ҳақиқат бовар накунем, ва Ӯро чун Наҷотдиҳандаи худ қабул накунем?

Яҳё намехост, ки мардум вайро пайравӣ кунанд. Вай ҳамеша ҷалолро (шӯҳратро) ба Масеҳ медод. Ояти 35 мегӯяд, ки Худо Писари Худ Исо ро дӯст медорад. Ба Ӯ бовар кардан ҳаёти ҷовидонӣ доштан аст (ояти 36). Лекин хашми Худо бар онҳоест, ки Ӯро қабул намекунанд.

Зани гуноҳкор Масеҳро қабул мекунад (боби 4)

Баъд аз ин Масеҳ ба Сомария рафт. Ӯ монда шуд ва аз зане хоҳиш кард, ки ба Ӯ барои нӯшидан об диҳад. Дар аввал зан муносибати дӯстона накард, лекин Исо гуфт, ки ба вай оби ҳаёт медиҳад. Зан оби ҳаётро хост, лекин аввал ба вай лозим омад, ки худро гуноҳкор бубинад (ояти 18). Агар шахс тавба накарда бошад, аз Худо ёрӣ пурсидан наметавонад. Ҳангоме Исо ба вай гуфт, ки Ӯ Масеҳ аст, зан хеле хурсанд шуд ва рафта ба дигарон дар бораи Ӯ нақл кард (ояти 28). Исо низ хушбахт буд, зеро Ӯ тавонист ба ин зани гуноҳкор ҳаёт тӯҳфа кунад (ояти 34).

Марде назди Исо омада, Ўро илтимос кард, то писарашро шифо диҳад (ояти 47). Исо бо хурсандӣ ба вай кӯмак кард. Писари Худо тамоми одамонро дӯст медорад ва ҷони Худо дод, то ки ҳама наҷот ёбанд. Оё шумо аллақай аз олами боло зода шудаед? Оё шумо оби ҳаётро мехоҳед?

ДАРСИ 4

Масеҳ ба мардум ёрӣ медиҳад

Чӣ бояд кард:

1. Бобҳои 5 ва 6-уми Китоби Юҳанноро хонед.
 2. Дарсро хонда бароед.
 3. Баъд аз ин ба ҳамаи саволҳои кори санҷишии 4 ҷавоб диҳед.
-

Мо дидем, ки Писари Худо барои ба ҷо овардани хости Худо ба ин ҷаҳон омад. Худо ҳамаи одамонро дӯст медорад, бинобар ин Исо мехост, ки ба ҳамаи одамон ёрӣ расонад. Дар ин дарс ӯ ба одаме ки 38 сол бемор буд, ёрӣ расонд, сипас ба 5000 мард хӯрок дод.

Одаме ки 38 сол бемор буд (боби 5)

Бисёр шахсони бемор дар назди ҳавз интизори фурсат буданд, то ба об даромада, шифо ёбанд. Дар байни онҳо як шахсе буд, ки муддати дуру дароз мунтазир буд, лекин касе надошт, ки ба вай ёрдам кунад. Аммо Писари Худо ба вай қувват дод, то ки ӯ бистарашро бардошта, равад.

Шодии шахси шифоёфта хеле бузург буд, лекин яҳудиён хашмгин буданд, зеро ки Исо инро дар рӯзи шанбе кард. Шариат дар ин рӯзи ҳафта истироҳат карданро мефармуд, лекин Писари Худо кори хубро

дар ҳар вақт мекард. Исо гуфт, ки Ӯ он чиро ба амал овард, ки Падар ба Ӯ нишон дод (ояти 19). Падар Писарро дӯст медорад ва ба Ӯ қудрат дод, ки мурдагонро зинда кунад ва одамонро доварӣ намояд.

Яҳё дар бораи Масеҳ шаҳодат медод (ояти 33). Худи корҳои неки Исо шаҳодат медоданд, ки Ӯ Писари Худо буд (ояти 36), ва Худо Падар бар Ӯ шаҳодат дод (ояти 37). Лекин аз ҳама бештар оиди Масеҳ Навиштаҳои Пок шаҳодат медиҳанд (5:39). Онҳое ки ба Масеҳ Писари Худо бовар намеоваранд, наҷот ёфта наметавонанд.

Масеҳ ба 5000 мард хӯрок медиҳад (боби 6)

Ҳангоме ки мардум бе хӯрок буданд, Исо, Писари Худо, панҷ нон ва ду моҳиро гирифта, тавре кард, ки он барои хӯрдани ҳама бас буд. Ба воситаи ин мӯъҷизаи бузург мардум донистанд, ки Исо пайғамбаре буд ва онҳо хоستانд, ки Ӯро подшоҳи худ кунанд. Имрӯзҳо низ бисёриҳо Масеҳро пайравӣ мекарданд, агар Ӯ ба онҳо неъматҳои ин ҷаҳонро медод. Лекин Масеҳ танҳо онҳоро қабул мекунад, ки ҳақиқатан ба ӯ бовар мекунанд.

Сипас Масеҳ дар пеши чашмони шогирдон бар об қадам зад (6:19). Ҳеҷ кас ба ғайр аз Писари Худо чунин мӯъҷизаи бузургро нишон дода наметавонист. Биёед, суҳанонеро, ки Ӯ ба мардум гуфт, гӯш кунем. Танҳо Писари Худо метавонад ба мо ҳаёти ҳақиқӣ диҳад (6:35,47). Баъзе аз яҳудиён Нони ҳаёт мехостанд (6:34), лекин суҳанони душвори таълимоти Исоро шунида, онҳо аз Ӯ дур шуданд (6:60.66). Сипас Исо аз дувоздаҳ шогирд пурсид, ки оё онҳо ҳам рафтан мехоҳанд.

Лекин Петрус гуфт: “Суханони ҳаёти ҷовидонӣ назди Туст. Ва мо имон (бовар) овардаем ва донистаем, ки Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай (зинда) ҳастӣ” Ҳатто агар баъзе аз суханони Масеҳ дар аввал барои шумо равшан набошанд ҳам, ба Ӯ бовар кунед ва шумо ҳаёт ба даст меоваред.

ДАРСИ 5

Об ва Нури ҳаёт

Чӣ бояд кард:

1. Бобҳои 7 ва 8-уми Китоби Юҳанноро хонда бароед.
 2. Дарсро бо диққат хонед.
 3. Ба саволҳои кори санҷишии 5 ҷавоб диҳед.
-

Масеҳ бо мӯъҷизаҳои бузургаш ба яҳудиён нишон дод, ки ӯ Писари Худо аст. Лекин онҳо ҳамаи суханонашро нафаҳмида ба ӯ бовар накарданд.

Масеҳ оби ҳаёт медиҳад (боби 7)

Ҳатто бародарони ӯ дар аввал ба ӯ бовар накарданд (ояти 5). Бинобар ин ӯ бо онҳо ба ид нарафт. Ва ҳангоме ки ӯ аз назди онҳо рафт, дар хонаи Худо ба мардум таълим медод (ояти 14). ӯ гуфт: “Агар касе хоҳад иродаи (хости) Худоро ба амал оварад, хоҳад донист, ки Ман суханони Худоро мегӯям” (ояти 17). Ин суханон барои мову шумо низ муҳиманд. Оё шумо дар ҳақиқат мехоҳед хости Худоро донед ва ба амал оваред?

Дар рӯзи охири ид Исо гуфт, ки ҳар касе ки оби ҳаёт мехоҳад, назди ӯ ояд. ӯ инчунин гуфт, ки “Ҳар кӣ ба ман имон оварад, чунон ки дар Навиштаҳо гуфта шудааст, аз батни (шиками) вай нахрҳои (дарёҳои) оби

ҳаёт ҷорӣ хоҳад шуд” (ояти 38). Бе Масеҳ ҳеҷ кас ба ростӣ хушбахт буда наметавонад. Агар шумо ба Ӯ бовар кунед, дигаронро низ хушбахт карда метавонед.

Баъзе яҳудиён бовар карданд, ки Исо пайғамбар ва Масеҳ аст, лекин фарисиён мулозимони (хизматгорон) худро барои дастгир кардани Исо фиристоданд. Аммо хангоме ки онҳо суханони Ӯро шуниданд, гуфтанд: “Касе ҳаргиз монанди Ин Шахс сухан нагуфтааст”. Оё шумо шунидани суханони Ӯро дӯст медоред? Ҳозир ба Писари Худо бовар кунед.

Масеҳ ба ҳамаи мардум нур медиҳад (боби 8)

Фарисиён назди Исо занеро оварданд, ки ба шавҳараш хиёнат кард. Ба сабаби ин гуноҳаш вайро мебоист бо сангҳо зада мекуштанд. Исо бошад ба онҳо гуфт, ки касе аз онҳо бегуноҳ бошад, аввалин шуда ба вай санг партояд. Дар он ҷо танҳо Исо одами бегуноҳ буд, аммо Ӯ ин занро ҳукм накард. Ӯ на барои ҳукм кардан, балки барои наҷот додани мардум омад ва бинобар ин ба зан гуфт, ки дигар гуноҳ накунад.

Сипас Ӯ гуфт: “Ман нури ҷаҳон ҳастам”. Нури ҳақиқӣ ба мо ёрӣ медиҳад, то гуноҳҳоямонро бинем ва бароямон роҳро сӯи осмон мекушояд. Бе баҳшида шудани гуноҳҳоямон мо ба осмон рафта наметавонем. Масеҳ гуноҳҳоямонро ба мо нишон дода, ҳамчунин моро аз онҳо озод мекунад.

“Ҳар кӣ гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст” (ояти 34). Шумо бо қувваи худ гуноҳ карданро бас карда наметавонед. Барои бас кардани гуноҳкунӣ ба шумо қувва лозим аст. Исо гуфт: “Ва Ростиро хоҳед шинохт, ва Ростӣ шуморо озод хоҳад кард” (ояти 32), ва “Пас,

агар Писар шуморо озод кунад, ҳақиқатан озод хоҳед буд” (ояти 36). Дар Навиштаҳои Пок ба мо Ҳақиқати Худо дар бораи Писари Худо нақл карда мешавад.

Шумо гуноҳкор ҳастед. Ба Ростӣ бовар карда, Писарро қабул намоед. Он гоҳ шумо озод хоҳед шуд.

ДАРСИ 6

Марди кӯр ва чӯпони нек

Чӣ бояд кард:

1. Бобҳои 9 ва 10-уми Китоби Юҳанноро хонда бароед.
 2. Ин дарсро хонед.
 3. Ба саволҳои кори санҷишии 6 ҷавоб диҳед.
-

Мо дидем ки Исои Масех, Сухан, Писари Худо, Барраи Худо ва Нури Чаҳон аст. Дар боби 9 ӯ чашмони марди кӯри модарзодро бино кард.

Чашмони марди кӯр нурро мебинанд (боби 9)

Марди кӯри модарзод ҳеҷ гоҳ чизеро намедид. Гуноҳкор ҷалоли Масехро дида наметавонад. Вай роҳи худро ба сӯи Худо ёфта наметавонад. Вай ба нур мӯҳтоҷ аст.

Ҳангоме ки Исо ба ин мард ёрдам кард, дар байни рафиқони ӯ ва фарисиён баҳсу мунозира сар шуд. Фарисиён Исоро гуноҳкор меҳисобиданд, зеро ӯ инро дар рӯзи шанбе кард (оятҳои 16 ва 24). Лекин кӯри биношуда ба онҳо ҷавоб дод: “Агар ӯ аз ҷониби Худо намебуд, ҳеҷ кор карда наметавонист” (оятҳои 33). Барои ин суҳанонаш яҳудиён вайро аз куништ (ибодатхонаи яҳудиён) пеш карданд.

Исо назди шахси шифоёфта омада, гуфт, ки ӯ Писари Худост (оятҳои 35 то 37). Лекин фарисиён ханӯз кӯр буданд (ояти 41).

Чӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон медихад (боби 10)

Исо чӯпони нек аст, ки гӯсфандонро ниғаҳбонӣ мекунад ва ба онҳо хӯрок медихад. Бисёр касон гӯсфандони ӯро дуздидан ё куштан мехоҳанд (оятҳои 10 ва 12). Вале Чӯпони нек гӯсфандонро дар бехатарӣ нигоҳ медорад.

Масеҳ мегӯяд: “Ман Чӯпони некам: чӯпони нек барои гӯсфандон ҷони Худро фидо мекунад” (ояти 11). Ӯ дар салиб барои гуноҳҳои мо мурд. Падар Ӯро дӯст медорад, чунки Ӯ барои наҷот додани мо мурд (ояти 17). Ӯ барои аз ҳаёти Худ даст кашидан ва аз сари нав зинда шудан қудрат дошт.

“Гӯсфандони Ман ба овози Ман гӯш медиханд ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд” (ояти 27). Шумо низ яке аз гӯсфандони Худованд шуда метавонед, агар ба овози Ӯ дар Китоби Юҳанно гӯш дода, Ӯро пайравӣ кунед. Агар шумо чунин кунед, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳед дошт ва ҳеҷ кас ҳаргиз шуморо аз дасти Падари Осмонӣ кашида

намегирад (оятҳои 28 ва 29). Масеҳ ва Падар як ҳастанд.

Яҳудиён ба Чӯпони нек бовар накарданд. Лекин бисёр касон Исоро пайравӣ карданд (ояти 42). Имрӯз низ ҳамин тавр аст. Одамони бисёр суханони Масеҳро мешунаванд. Баъзеҳо бовар карда, наҷот ёфтаанд. Дигарон бовар кардан намехоҳанд ва бинобар ин аз ҳаёти ҷовидонӣ маҳруманд.

ДАРСИ 7

Лаъзор ва Марям

Чӣ бояд кард:

1. Бобҳои 11 ва 12-уми Китоби Юҳанноро хонда бароед.
 2. Дарсро бо диққат хонед.
 3. Ба саволҳои кори санҷишӣ ҷавоб диҳед.
-

Писари Худо Чӯпони Нек аст. Ӯ ҷони Худо барои гӯсфандоне дод, ки Ӯро гӯш карда, аз пайи Ӯ мераванд. Ӯ ба ҳамаи онҳое ки ба Ӯ бовар карданд, ҳаёти ҷовидонӣ медиҳад.

Писари Худо шахси мурдаро зинда мекунад (боби 11)

Дар шаҳри Байт-Ҳинӣ ду хоҳар, Марям ва Марто, зиндагӣ мекарданд. Бародари онҳо Лаъзор бемор шуда мурд (ояти 14). Марто ва Марям медонистанд, ки агар Исо дар он ҷо мешуд, бародари онҳо наемурд (оятҳои 21 ва 32). Исо ба Марто гуфт: “Ҳар кӣ ба ман имон оварад, агар бимирад ҳам, зинда хоҳад шуд” (ояти 25).

Исо аз мурдани дӯсти Худ хеле ғамгин буд. –“Аз дил охи аламоке кашид ва музтариб (дар ин ҷо: ғамгин) шуд” (ояти 33). Исо гиря кард. Ӯ ба одамон гуфт, ки сангро аз ғоре ки мурда он ҷо буд, бардоранд.

Сипас Писари Худо бо овози баланд нидо кард: “Эй Лаъзор, берун ой!”. Ҳамин тавр одами мурда зинда шуда, пеши мардум берун омад. Фарисиён бошанд мисли пештара ба Масеҳ бовар намекарданд.

Ҳамаи одамон гуноҳкор мебошанд. Онҳо дар гуноҳ мурда, аз ҳаёти Худо маҳруманд. Танҳо Писар метавонад он ҳаётро ба шумо диҳад. Як рӯз ҳамаи одамон аз қабр берун омада, дар пеши Худо меистанд. Он гоҳ барои наҷот ёфтаг хеле дер мешавад. Ҳозир вақт ҳаст, ва одамон бояд шитоб кунанд. Ҳозир рӯзи наҷот аст.

Худованд Исоро дар Уршалим хурсандона пешвоз мегиранд (боби 12)

Албатта Марям ва Марто Худованд Исоро дӯст медоштанд, зеро ки ӯ бародари онҳоро зинда кард. Онҳо барои ӯ хӯрок тайёр карданд ва Марям ба пойҳои ӯ рағани атрафшон молид, то ки муҳаббаташро ба ӯ нишон диҳад. Яхудо дузд буд. Ин амали Марям ба вай маъқул нашуд (ояти 5).

Баъд Исо ба Уршалим рафт. Бисёр яҳудиён шохаҳои дарахтонро гирифта, ба пешвози Масеҳ баромада, ӯро хурсандона ҳамду сано мегуфтанд (ояти 13). Дар байни мардум баъзе юнониён низ буданд, ки барои дидани Худованд омаданд. Исо гуфт, ки барои мардум мемирад. Худо аз осмон ба ӯ муроҷиат кард, то нишон диҳад, ки Исо Писари Ӯст (ояти 28).

Баъзе шахсоне ки ба Масеҳ бовар карда буданд, аз хашми фарисиён метарсиданд, “зеро ҷалоли мардумро бештар аз ҷалоли Худо дӯст медоштанд”

(ояти 43). Лекин Худо ба ҷаҳон Писари Худо
фиристод ва Исо гуфт: “Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ба
Ман не, балки ба фиристандаи Ман имон овардааст”
(ояти 44). Оё шумо ба Ӯ бовар хоҳед кард?

ДАРСИ 8

Масеҳ шогирдони Худо таълим медихад

Чӣ бояд кард:

1. Пеш аз хондани ин дарс бобҳои 13 ва 14-уми Китоби Юҳанноро хонда бароед.
 3. Дарсро бо диққат хонед.
 4. Ба саволҳои кори санҷишии 8 ҷавоб диҳед.
-

Писари Худо ҳама чизро медонад. Ӯ дилҳои онҳоеро ки ба Ӯ бовар мекарданд, медонист. Ӯ ҳамчунин ҳамаи воқеаҳоеро, ки баъдтар рӯй медиҳанд, медонист. Ӯ хости Худоро медонист ва ба одамон роҳҳои Худоро таълим медод.

Ба осмон баргаштани Масеҳ (боби 13)

Исо медонист, ки аз ҷониби Падар омад ва назди Падар бармегардад (ояти 3). Вале Ӯ мехост ба шогирдон хизмат кунад, ва пойҳои шогирдонро шуст.

Ӯ бо хуни Худ гуноҳҳои моро шуст. Дар ояти 10 Ӯ меғӯяд, ки онҳое ки ба Ӯ бовар доранд, тамоман пок мебошанд. Сипас Ӯ меғӯяд, ки мо бояд ба яқдигар хизмат кунем (ояти 15).

Писари Худо медонист, ки кадом шахс Ӯро ба дасти душманон таслим мекунад. Ин Яхудо, яке аз шогирдони Ӯ буд. Юҳанно дар рӯ ба рӯи Исо менишаст ва аз ӯ хоҳиш кард, ки номи хоинро ошкор кунад, ва Исо чунин ҷавоб дод: “Он аст, ки лукмаи (порчаи) нонро ғӯтонда, ба вай медиҳам” (оятӣ 26). Петрус гуфт, ки ҷони худро барои Худованд медиҳад (оятӣ 37). Лекин муддати зиёде нагузашта Петрус меғӯяд, ки Исоро намешиносад.

Исо боз меояд (боби 14)

Ҳангоме Исо ба шогирдонаш гуфт, ки Ӯ мемурад, онҳо хеле ғамгин шуданд. Лекин Ӯ онҳоро дилбардорӣ карда гуфт: “...боз омада, шуморо бо Худ мебарам, то дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед” (оятӣ 3).

Дар оятӣ 6 Писари Худо меғӯяд, ки Ӯ ягона роҳ ба сӯи Падари Осмонӣ аст. Баъзе одамон фикр мекунанд, ки мардон ё занони дигар ба онҳо роҳро сӯи Худо нишон дода метавонанд. Лекин Исо меғӯяд, ки ҳеҷ кас назди Падар омада наметавонад, магар ин ки ба василаи (воситаи) Ӯ: “Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам”. Роҳи дигар тамоман нест. Масеҳ барои гуноҳҳои мо мурда, баъд назди Падари Худ баргашт. Сипас Ӯ Худро илтимос кард, ки ба моён, ки ба Ӯ бовар дорем, Рӯҳи Покро барои тасалло (дилбардорӣ) фиристонанд. Ба шогирдони Худ гуфт: “Осоиштагиро ба шумо боқӣ мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам” (оятӣ 27).

Худо аз шахсоне ки гуноҳ мекунанд, ба хашм меояд. Лекин агар шумо Масеҳро қабул кунед, Худо ҳамаи гуноҳҳои шуморо мебахшад. Он гоҳ шумо дар

дил на тарс, балки осоиштагӣ пайдо мекунад. Ҳозир
назди Исо оед.

ДАРСИ 9

Токи ҳақиқӣ

Чӣ бояд кард:

1. Бобҳои 15 ва 16-уми китоби Юҳанноро хонда бароед.
 2. Дарсро хонед.
 3. Ба саволҳои кори санҷишӣ ҷавоб диҳед.
-

Чӣ тавр пок шудан лозим аст (боби 15)

Исо мисли Токи ангурест, ки ба ҳамаи навдаҳояш ҳаёт медиҳад. Лекин агар мо дар назди Масеҳ будан хоҳем, бояд пок шавем. Гуноҳ дилҳои моро нопок мекунад ва Худо аз гуноҳ нафрат дорад. Чӣ тавр ман дар назди Писари Худо буда метавонам?

Дар ояти 3 Худованд меғӯяд, ки мо ба воситаи Сухани Ў пок шуда метавонем. Дар Китоби Юҳанно Масеҳ ба мо дар бораи Худо чизҳои бисёр меғӯяд. Исо Сухани Худост (боби 1). Ин дарсҳо ва Китоби Юҳанно ба шумо барои донишони Сухани Худо ёрдам медиҳанд ва ин шуморо пок мекунад.

Сипас дар ояти 13 Исо меғӯяд: “Касе муҳаббати бузургтар аз ин надорад, ки ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад”. Кам касоне ёфт мешаванд, ки ҷони худро барои дӯсташон дода метавонанд. Лекин Худованд Исо ҷони Худро барои шахсоне дод, ки аз Ў

нафрат доштанд. Ин муҳаббат аз ҳар муҳаббати инсонӣ болотар аст.

Бо вучуди ин, баъзеҳо ҳанӯз Худоро бад мебинанд ва ё бар зидди Писари Ӯ бармехезанд. Агар шумо зидди Масеҳ шавед, шумо зидди Худо мешавед. Танҳо Масеҳ, Писари Худо, ягона роҳ ба сӯи Худо мебошад.

Исо шогирдони Худо таълим медиҳад (боби 16)

Кори Рӯҳи Пок ин аст, ки онҳоеро ки ба Масеҳ бовар доранд, дилбардорӣ мекунад (ояти 7). Лекин Ӯ ҳамчунин ҷаҳонро бар гуноҳаш мулзам (фош) хоҳад кард (ояти 8). Агар шумо гуноҳкор будани худро фаҳмед, тавба кунед ва ба Масеҳ бовар кунед.

Падар ҳама чизро ба Писар супурд (ояти 15). Муҳаббати Худо ба Писари Худ дар ҳамин зоҳир мешавад. Бинобар ин, Масеҳро қабул карда, мо Худоро қабул мекунем. Ва Масеҳро рад карда, мо Худоро рад мекунем.

Исо дар ояти 28 мегӯяд: "Ман аз ҷониби Падар омадам ва ба ҷаҳон ворид шуда, боз ҷаҳонро тарк мекунам ва ба назди Падар меравам". Ӯ Писари ягонаи Худо, Наҷотдиҳандаи ягонаи ҷаҳон аст. Шогирдон ба ӯ бовар мекарданд: "...имон меоварем, ки Ту аз ҷониби Худо омадаӣ" (ояти 30). Оё шумо бовар мекунед?

ДАРСИ 10

Масеҳ барои шогирдони Худ дуо мекунад

Чӣ бояд кард:

1. Боби 17-уми Китоби Юҳанноро хонед.
 2. Дарсро хонед.
 3. Ба саволҳои кори санҷишии 10 ҷавоб диҳед.
-

Дар ин боб мо дуоҳои Исоро ба Падар мешунавем (17:11).

Масеҳ барои мо чӣ кор кардааст (17:1-8)

Худо ба Писари Худ қудрат дод, то \bar{y} ба мо ҳаёти ҷовидонӣ диҳад (ояти 2). Ин қудрат танҳо ба \bar{y} дода шудааст. Танҳо Масеҳ ҳаётро медиҳад. Ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки \bar{U} фиристодааст, шиносӣ (ояти 3). Худо Писари Худ Исои Масеҳро фиристод, то ки ба мо ҳаёт диҳад. Шинохтани Худо ва Исои Масеҳ доштани ҳаёти ҷовидонӣ мебошад. Шумо \bar{U} ро ҳозир дониста, ҳаёти ҷовидонӣ дошта метавонед.

Лекин барои он ки ба мо ҳаёт диҳад, \bar{U} ҳаёти худро дод. Худо гуфт, ки бо сабаби гуноҳ мо бояд ҳалок шавем. Мо худро наҷот дода наметавонем. Масеҳ инро

ба ҷои мо кард (ояти 4). Худо ин корро ба Масеҳ барои наҷоти мо супорид.

Худо ба Исо суханонеро дод, ки ӯ онҳоро ба мо расонд (ояти 8). Ӯ Сухани Худо буда, ба ҷаҳон барои он омад, ки дар бораи муҳаббати Худо нақл кунад. Шогирдони Ӯ Сухани Худоро қабул карданд, ва бовар карданд, ки Исоро Падари осмонӣ фиристодааст.

Ҳозир Масеҳ барои мо чӣ кор мекунад (17:9-21)

Масеҳ барои гуноҳҳои мо мурда, аз мурдагон бархост. Сипас Ӯ назди Падари Худ ба осмон баргашт. Ҳозир Ӯ аз тарафи дасти рости Худо дар ҷалол нишастааст. Ҳозир Ӯ чӣ кор мекунад? Ҳангоме ки одам корашро анҷом медиҳад, вай истироҳат мекунад... Лекин Писари Худо ҳозир барои мо илтимос мекунад (ояти 9). Ӯ ҳеҷ гоҳ монда намешавад. Ӯ барои мо, ки Ӯро қабул кардаем, шабу рӯз илтимос мекунад. Ӯ Шафоатгари (*дар ин ҷо: ҷимоятгар*) беҳтарин барои одамон аст. Масеҳ моро ба дараҷае дӯст дошт, ки барои мо ҳаёташро дод. Ӯ моро назди Худо меорад. Ӯ ҳама вақт барои мо илтимос мекунад.

Масеҳ барои мо чӣ мекунад (17:22-26)

Масеҳ моро дӯст медорад ва ҳаёти худро барои мо дод. Албатта, Ӯ мехоҳад, ки мо бо ӯ дар Подшоҳии Худо бошем. Дар ояти 24 Ӯ ба Падари Худ дуо

мекунад: “Эй Падар! Мехоҳам онҳое ки ба Ман додай, дар он ҷое ки мебошам, бо Ман бошанд”. То даме ки ҳамаи бовардорон бо ӯ набошанд, Масеҳ ҳақиқатан хурсанд намешавад. Ӯ барои мо боз бармегардад ва ин ба зудӣ ба амал омада метавонад. Лекин он гоҳ Ӯ ҳамаи онҳое, ки Ӯро ҳамчун Начотдиҳандаи худ қабул накардаанд, доварӣ мекунад. Пас чаро Ӯро ҳозир қабул накунед?

ДАРСИ 11

Масеҳ ба салиб меравад, то бимирад

Чӣ бояд кард:

- 1. Бобҳои 18 ва 19-уми Китоби Юҳанноро хонда бароед.*
 - 2. Дарсро бо диққат хонед.*
 - 3. Ба ҳамаи саволҳои кори санҷишии 11 ҷавоб диҳед.*
-

Ин дарс моро ба марги Худованд Исои Масеҳ меоварад. Шумо ҳайрон шуда метавонед, ки чаро Шахсе ки Писари Худост, бояд бимирад. Мо дидем, ки Сухан одам шуд. Ҳамчун одам Ӯ барои гуноҳҳои одамон мурд.

Масеҳ дар пеши доварони яҳудӣ (18:1-27)

Пас аз илтимос барои шогирдон, Исо ба боғ омад, то ки боз дуо гӯяд. Яҳудо ба саркоҳин ваъда дод, ки барои дастгир кардани Исо ёрдам медиҳад. Исо на муқобилат кард ва на гурехт. Ӯ хомӯшона бо онҳо рафт.

Ҳангоме ки саркоҳин Исоро пурсиш мекард, касе ба Петрус гуфт: “Ту аз шогирдони Исо ҳастӣ?” Лекин Петрус тарсид ва гуфт, ки Исоро тамоман намедонад (оятҳои 17 ва 25). Баъд вай аз ин рафтори худ хеле ғамгин шуд.

Масеҳ дар пеши Пилотус (аз боби 18 ояти 28 то боби 19 ояти 16)

Яҳудиён Исоро куштан мехостанд, аммо барои кардани ин ҳаққи қонунӣ надоштанд. Бинобар ин онҳо Ёро назди Пилотус, ҳокими он маҳал оварданд. Пилотус медонист, ки Исо ҳеҷ кори нодуруст накардааст ва хост Ёро озод кунад. Лекин мардум талаб карданд, ки Ёро қатл кунад. Онҳо гуфтанд, ки мехоҳанд на Исо, балки роҳзане озод карда шавад (ояти 40).

Сарбозон бо фармони Пилотус Исоро қамчинкорӣ карданд ва ба сари Ё тоҷи аз хор бофташударо ниҳоданд (19:1-2). Аммо мардум боз ҳам фарёд мезаданд, ки Ёро меҳкӯб кунанд.

Масеҳ дар салиб мемурад (19:17-42)

Сипас яҳудиён Исоро берун аз шаҳр бурда, дасту пойҳои Ёро ба салиб меҳкӯб карданд. Ҳатто ҳангоме ки Исо дар салиб мемурад, Ё нисбати одамон фурутан ва меҳрубон буд (оятҳои 26, 27 ва 28). Дар охири ранҷу азобҳояш Ё фарёд зад: “Иҷро шуд” (ояти 30) ва ҷони Худро дод. Як сарбоз ба қабурғаи Ё найза зад... Пас аз ин Юсуф ҷасади Исоро гирифта, дар қабре ки дар наздикии боғ буд, гузошт.

Ҳамин тавр, Яҳудо Исоро таслим кард, яҳудиён ёро куштанӣ буданд, ва Пилотус ҳукмномаро имзо кард. Аммо боз касоне буданд, ки Худованд Исоро дӯст медоштанд. Шумо тарафдори кӣ ҳастед?

ДАРСИ 12

Масеҳ аз мурдагон бархост

Чӣ бояд кард:

1. Бобҳои 20 ва 21-уми Китоби Юҳанноро хонед.
 2. Дарсро хонда бароед.
 3. Ба саволҳои кори санҷишии 12 ҷавоб диҳед.
-

Сухани Худо Одам шуда, бо одамон зиндагӣ кард. Ў ба онҳо муҳаббати Худоро нишон дод, лекин бисёр касон ӯро бад медиданд. Онҳо ӯро гирифта, барои доварӣ бурданд ва фарёд мекарданд, ки Ў бояд бимирад. Исо мурд, лекин Худо аз нав ӯро зинда кард.

Марям Худовандро мебинад (20:1-18)

Саҳари барвақт Марям назди қабри Масеҳ рафт. Вай дид, ки санге ки даромадгоҳи қабрро мепӯшонд, бардошта шудааст. Петрус ва Юҳанно давида ба он ҷо даромаданд. Онҳо диданд, ки бадани Исо дар он ҷо нест.

Марям истода, аз ғаму андӯҳ гирия мекард. Ҳангоме ки Исо бо вай гап зад, вай ӯро шинохт (ояти 16). Масеҳ гуфта буд, ки гӯсфандони ӯ овози ӯро медонанд (Юҳанно 10:27). Марям яке аз гӯсфандони ӯ буда,

аввалин шуда Ёро баъди аз мурдагон зинда шуданаш дид.

Ҳамаи шогирдон Худовандро мебинанд (20:19-31)

Баъдтар шогирдон ҳама якҷоя дар хонае буданд, ки дарҳояш пӯшида буд. Исо ба онҳо зоҳир шуд. ӯ ба онҳо бо суханони зерин салом гуфт: “Салом (Сулҳу осоиштагӣ) бар шумо бод!”, ва онҳо хеле шод шуданд. Тумо он рӯз бо онҳо набуд ва бовар накард, ки Исо аз мурдагон зинда шудааст.

Лекин баъд аз якчанд рӯз, ҳангоме ки Исо боз омад, Тумо гуфт: “Эй Худованди ман ва Эй Худои ман” (ояти 28).

Шогирдон моҳидорӣ мекунанд (боби 21)

Пас аз ин шогирдон ба моҳидорӣ рафтанд, лекин ягон чиз сайд накарданд. Пагоҳӣ онҳо Исоро дар соҳил диданд, ки назди оташ нишаста буд. ӯ ба онҳо гуфт, ки тӯрро ба тарафи дигари қайқ биандозанд, ва онҳо моҳии бисёр сайд карданд. Он гоҳ онҳо донистанд, ки ин Худованд Исо аст.

Баъд Худованд аз Петрус пурсид, ки оё вай Ёро дӯст медорад, ва ба вай фармуд, ки рамаи Худоро бичаронад (оятҳои 15 то 17). ӯ ба онҳо боз чизҳои бисёре гуфт, ки дар ин китоб навишта нашудааст. Шогирдон боварӣ ҳосил карданд, ки Исо аз мурдагон зинда шуд... Шумо метавонед ба он чи Юҳанно дар китоби худ навиштааст, бовар кунед (ояти 24). Агар ба

Исои Масех, Писари Худо, бовар кунед, шумо наҷот
меёбед.